

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **SIBOM, s. r. o.**, se sídlem U Silnice 70/7, Přerov-Lýsky, zastoupena JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 93, Lipník nad Bečvou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) statutární město Přerov**, se sídlem Bratrská 709/34, Přerov, **II) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2018, č. j. KUOK 117894/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2019, č. j. 64 A 38/2018 - 81,

t a k t o :

- I.** V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje.**
- II.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- III.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalovanému a osobám zúčastněným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Na základě žádosti statutárního města Přerov [osoba zúčastněná I)] vydal Magistrát města Přerova (správní orgán prvního stupně) rozhodnutím ze dne 27. 7. 2018, č. j. MMPPr/102370/2018/Sko, stavební povolení č. 37/2018, kterým povolil stavbu točny

městské autobusové dopravy (MAD) – „Točna MAD Přerov IX - Lýsky“ a stanovil podmínky pro její provedení. Stavba točny sestávala z jediného stavebního objektu „SO – 101 Zpevněné plochy“ na pozemcích parc. č. 206, 207/8 a 433 v katastrálním území Lýsky, kde měla být v souladu s rozhodnutím provedena stavební úprava stávající účelové komunikace a nová konstrukce točny.

[2] Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně napadla žalobkyně odvoláním, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] K námitce žalobkyně ohledně rozporu stavby s požadavkem na zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu krajský soud uvedl, že stavební povolení se křižovatky silnice I/47 a účelové komunikace 433 (ÚK/433) nijak netýká. Pakliže žalobkyně tvrdí, že dojde ke ztížení průjezdnosti silnice I/47 a ÚK/433 v důsledku zvýšení frekvence provozu v křižovatce, jedná se o námitku, která svým obsahem spadá do územního řízení. K tvrzenému zvýšení provozu by totiž došlo nikoliv kvůli charakteru stavby točny autobusů městské hromadné dopravy a jejím technickým parametrům, ale kvůli jejímu umístění v dané lokalitě. Krajský soud se ztotožnil rovněž s vypořádáním námitky vlečných křivek při průjezdu křižovatky tak, jak byla odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Hodnocení problematiky bylo provedeno autorizovanou osobou, žalobkyně nepředložila ani nenavrhlala důkazy, ze kterých by bylo možno usuzovat na nesprávnost zakreslení vlečných křivek v projektové dokumentaci. Nadto se nejedná o novou křižovatku ani o změnu té stávající. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že společně se stavbou točny má dojít k opravě části povrchu účelové komunikace 433, neboť tou se charakter křižovatky nemění.

[5] K námitce neprovedení místního šetření a upuštění od ústního jednání krajský soud konstatoval, že i v tomto případě správní orgány postupovaly v souladu se správním řádem. Pokud mělo být místním šetřením ověřeno problematické míjení vozidel v dané křižovatce, krajský soud shledal, že k takovému postupu zjevně nebyl dán důvod. Z podkladů rozhodnutí nevyplývá nad rámec opakovaných námitek žalobkyně žádná relevantní obava o problematičnosti situace a daná křižovatka není předmětem stavebního povolení. Žalobkyně sice upozorňuje na obtížné míjení autobusů a nákladních vozidel zákazníků žalobkyně, za současného stavu však v téže křižovatce totožných parametrů musí nevyhnutelně docházet i k míjení nákladních vozidel s jinými nákladními vozidly a ze spisového materiálu problematičnost současného stavu nevyplývá.

III. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), se kterou spojila návrh na přiznání odkladného účinku, o němž Nejvyšší správní soud

rozhodl usnesením ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48; soud návrhu nevyhověl. Kasační stížnost stěžovatelka dále doplnila podáním ze dne 2. 10. 2019.

[7] Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud, který rozhodoval o žalobě proti stavebnímu povolení, svým postupem porušil zákonem stanovená pravidla o chronologii projednávání a rozhodování obsahově souvisejících věcí tímž soudem – v daném případě věc sp. zn. 65 A 56/2018 týkající se územního rozhodnutí a nyní projednávanou věc sp. zn. 64 A 38/2018 týkající se stavebního povolení. Stěžovatelka podotýká, že ačkoli obě řízení přísluší k projednání a rozhodnutí odlišným senátům v rámci soudu sídlícího v Ostravě a jeho pobočky v Olomouci (senáty č. 64 a 65), jedná se o senáty jediného soudu. Stěžovatelka odkazuje na § 56 odst. 1 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 210/2016-33. Krajský soud nejprve projednal a rozhodl později došlou žalobu proti rozhodnutí o stavebním povolení (nápad žaloby evidován dne 3. 12. 2018), aniž by v té době již byla projednána a rozhodnuta dříve došlá žaloba o územním rozhodnutí (nápad žaloby evidován dne 1. 6. 2018) týkající se totožné stavby. Taková vada je způsobilá založit nezákonnost, příp. též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tento procesní postup podle stěžovatelky může v praxi vyústit v nežádoucí stav, kdy zde bude platné stavební povolení a současně zrušené územní rozhodnutí.

[8] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud se s některými žalobními námitkami vypořádal formálně či značně paušálně a nedostatečně, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s dopravním řešením příjezdu a odjezdu ke stavbě točny. Pokud jde o žalobní námitku týkající se způsobu provedení testu průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami křižovatkou komunikací I/47 a ÚK/433 projektantem, krajský soud se v odst. 22 rozsudku s touto námitkou vypořádává konstatováním, že stěžovatelka nepředložila ani nenavrhl v žalobě žádné důkazy, ze kterých by bylo možno usuzovat na nesprávnost zakreslení vlečných křivek v projektové dokumentaci. Posouzení této námitky není podle stěžovatelky věcí skutkovou, ale právní, a není tudíž závislou na provádění jakéhokoli dalšího dokazování. Naopak je věcí právního zhodnocení souladnosti předmětného testu ve stavu, jak byl projektantem proveden, s platnou právní úpravou. Relevantní právní úpravou je tu konkrétně závazná norma ČSN 73 6102 a vyhláška č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, a podle jejíhož § 12 odst. 2 šířka sjezdu nebo nájezdu musí umožňovat vozidlům plynulé odbočení ze silnice nebo z místní komunikace a výjezd na ně. Parametry odbočovacích oblouků jsou pak obsaženy v závazné normě ČSN 73 6102, která graficky upravuje postoje vozidel vjíždějících do úrovnových křižovek, které pak podmiňují tvorbu vlečných křivek. Podle stěžovatelky rovněž není pravdou, jak se uvádí v odst. 23 rozsudku, že problematičnost současného stavu, jde-li o míjení se nákladních vozidel v křižovatce, nevyplývá ze spisového materiálu. Na tuto problematiku stěžovatelka opakovaně upozorňovala, naposledy v samotné žalobě, v níž uváděla, že je třeba vzít v potaz i rozměry a kapacitní limity ÚK/433, která je nevyhovující již nyní, neboť rozměrnější vozidla zde mají problém se bezpečně vyhnout.

[9] V doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 10. 2019 stěžovatelka k námitce týkající se testu průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami dále popisuje, že spuštění provozu točny městské autobusové dopravy (kolaudační souhlas byl vydán dne 16. 5. 2019) ukazuje, že v praxi zde dochází k situacím, které působí zřejmé ohrožení bezpečnosti a plynulosti

dopravy, a to především v místě napojení komunikací I/47 a ÚK/433 a také na samotné ÚK/433. Zaměstnanci a zákazníci stěžovatelky v dotčené lokalitě v praxi zaznamenávají případy, kdy přijíždějící autobus odbočující ze silnice I/47 na účelovou komunikaci 433 za účelem provedení obrátky na točně nemůže vždy provést bezpečné odbočení k točně, neboť pokud v daném okamžiku současně odjíždí z pneuservisu po účelové komunikaci 433 na silnici I/47 jakékoliv vozidlo a stojí v rozhledovém poli křižovatky obou komunikací, pak toto čekající vozidlo vytváří autobusu překážku. Pokud by autobus do křižovatky za tohoto stavu vjel, obalové křivky obou vozidel by se proluly, tj. došlo by k jejich střetu. Totéž platí i opačně, tj. při výjezdu autobusu směrem od točny na komunikaci I/47. Reálná situace na dané křižovatce a postavení vozidel proto zjevně odporuje tomu, jak situaci zakreslil projektant stavby. Vozidla čekající na výjezd z komunikace 433 jsou shora uvedené situace nuceny většinou řešit tak, že musí odcouvat z rozhledového pole křižovatky, což navíc není dost dobře možné v případech, kdy zde vozidel čeká na výjezd vícero. Další negativní jev, který stěžovatelka po uvedení stavby do provozu zaznamenala, se týká zasahování převisu karoserie autobusů na pozemek stěžovatelky, a to pozemek parc. č. 207/7, k. ú. Lýsky, při dokončení jejich obrátky na točně a nájezdu na komunikaci 433. Citovaný pozemek přitom slouží jako odstavná a parkovací plocha pneuservisu. Při jakékoliv překážce, která je zde dočasně umístěna (např. zaparkovaná vozidla), hrozí střet autobusu s touto překážkou (tuto skutečnost stěžovatelka dokládá fotografií autobusu v momentu sjezdu z točny na komunikaci 433).

IV. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné I)

[10] Žalovaný se vyjádřil toliko k návrhu na přiznání odkladného účinku, k obsahu kasační stížnosti již nikoliv.

[11] Statutární město Přerov [osoba zúčastněná I)] odkázala na své vyjádření k žalobě s tím, že stěžovatelka od počátku věděla o záměru statutárního města Přerova zřídit točnu městské autobusové dopravy v místní části Přerově IX-Lýsky, neboť autobusy do této místní části nezajížděly a občané museli přecházet přes komunikaci I/47. Osoba zúčastněná I) se domnívá, že od začátku postupuje dle všech platných právních předpisů a nakládá s veřejnými prostředky ve prospěch svých občanů. Soudu proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V. Prerušení řízení a jeho pokračování

[12] Usnesením ze dne 7. 7. 2020, č. j. 1 As 171/2019-62, Nejvyšší správní soud prerušil řízení o kasační stížnosti. Z úřední činnosti totiž zjistil, že stěžovatelka podala kasační stížnost též proti rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 65 A 56/2018-84, kterým Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, zamítl její žalobu ve věci územního rozhodnutí.

[13] Toto řízení bylo vedeno pod sp. zn. 5 As 401/2019 a Nejvyšší správní soud v něm rozhodl rozsudkem ze dne 4. 9. 2020, č. j. 5 As 401/2019-37, kterým kasační stížnost stěžovatelky zamítl. Jelikož posouzením kasační stížnosti týkající se územního rozhodnutí odpadla překážka pro prerušení řízení o kasační stížnosti ve věci stavebního povolení, soud výrokem I. rozhodl, že se v posledně uvedeném řízení pokračuje (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, protože byla-li by tato vada shledána, mohla by představovat překážku posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

[17] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky. Učinil tak sice relativně stručně, avšak zcela přezkoumatelně a srozumitelně. Z rozsudku je především zřejmé, o jaké důvody krajský soud své rozhodnutí opřel. Skutečnost, že stěžovatelka s právním posouzením krajského soudu věcně nesouhlasí, nečiní její námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že by některou z jejích žalobních námitek krajský soud adresně nevypořádal.

[18] Pokud jde o argumentaci stěžovatelky rozsudkem ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 210/2016-33, Nejvyšší správní soud nemá důvod nesouhlasit s již dříve vyřčenými závěry, na které stěžovatelka odkazuje. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že „*územní a stavební řízení spolu úzce souvisí, přičemž obě řízení jsou na sobě závislá. Pokud by soud v nyní posuzované věci přezkoumal zákonnost stavebního povolení, tedy i správnost postupu stavebního úřadu při doručování v rámci územního řízení, předběhl tím a fakticky částečně vyprázdnil přezkum územního rozhodnutí, který probíhá v řízení u městského soudu sp. zn. 8 A 115/2014. Jsou-li u jednoho soudu (zde u jednoho senátu soudu) napadena jak územní rozhodnutí, tak i stavební povolení, která spolu úzce souvisí, nelze přezkoumat stavební povolení dříve, než soud rozhodne o žalobě proti územnímu rozhodnutí. Proto bylo nezbytné, aby městský soud, důsledně rozhodoval podle § 56 s. ř. s., tedy v souladu s pořadím věcí nejprve přezkoumal územní rozhodnutí, které bylo napadeno dříve než stavební povolení, popř. spojil obě řízení a rozhodl o nich společně, nebo řízení o přezkumu stavebního povolení přerušil do doby, než rozhodne o územním rozhodnutí. Ve společném řízení by v případě existence důvodů pro zrušení územního rozhodnutí bylo namíste zrušit zároveň i stavební povolení.*“ (podtržení přidáno).

[19] Je pravdou, že Krajský soud v Ostravě rozhodl rozsudkem ze dne 9. 4. 2019, č. j. 64 A 38/2018-81, nejdříve ve věci stavebního povolení, a následně tentýž soud, resp. jeho pobočka v Olomouci rozhodla rozsudkem ze dne 26. 9. 2019, č. j. 65 A 56/2018-84, ve věci územního rozhodnutí. Tento procesně nevhodný postup však zhojil Nejvyšší správní soud, který řízení o kasační stížnosti ve věci stavebního povolení přerušil do vydání rozhodnutí o kasační stížnosti ve věci územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4. 9. 2020, č. j. 5 As 401/2019-37, kasační stížnost stěžovatelky ve věci územního

rozhodnutí zamítl. Z tohoto důvodu projednáváná věc již nemůže vyústit v stěžovatelkou namítaný nežádoucí stav, kdy by zde bylo platné stavební povolení a současně zrušené územní rozhodnutí. Námitka týkající se posloupnosti rozhodování v uvedených věcech proto za stávající situace již nemůže být důvodná.

[20] Soud rovněž podotýká, že stěžovatelka odkazuje na nežádoucí postup krajského soudu, který ve věci stavebního povolení rozhodl dříve než ve věci územního rozhodnutí, toliko v obecné rovině. Stěžovatelka zejména neuvádí žádné konkrétní námitky, které by se odrážely i v přezkumu územního rozhodnutí a které by v rámci řízení o stavebním povolení zakládaly ono nežádoucí vyprázdnění přezkumu územního rozhodnutí, jak o tom hovoří shora citovaný rozsudek č. j. 1 As 210/2016-33. Za takové námitky přitom nelze považovat námitky vůči umístění stavby, jejímu vlivu na okolí apod., které může účastník řízení uplatnit pouze v územním řízení, neboť v souladu s § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se v navazujících postupech k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží (věcná koncentrace námitek). Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012-140, *„stavební řízení není pokračováním územního řízení. Předmět obou těchto řízení, tj. okruh otázek, které se v nich řeší, je odlišný. Důsledkem této difference je zavedení věcné koncentrace námitek účastníků řízení v § 114 odst. 2 stavebního zákona. Námitky, které se vztahují k předmětu územního řízení, lze uplatnit pouze v tomto typu řízení, nikoliv v řízení navazujícím (tj. v daném případě v řízení stavebním). I kdyby byl soudní přezkum územního rozhodnutí zdlouhavý, jak tvrdí stěžovatel, nemůže tato skutečnost prolomit bariéru mezi územním řízením a stavebním řízením danou odlišností předmětu řízení a řešených věcných otázek“.*

[21] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s dopravním řešením příjezdu a odjezdu ke stavbě točny. Konkrétně nesouhlasí s vypořádáním námitky v odst. 22 napadeného rozsudku týkající se způsobu provedení testu průjezdnosti tzv. vlečnými křivkami křížovatkou komunikací č. 1/47 a ÚK/433 projektantem. Posouzení této námitky není podle stěžovatelky věcí skutkovou, ale právní, a není tudíž závislou na provádění jakéhokoli dalšího dokazování. Stěžovatelka odkazuje na § 12 odst. 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, podle něhož *„[š]ířka sjezdu nebo nájezdu musí umožňovat vozidlům plynulé odbočení ze silnice nebo z místní komunikace a výjezd na ně. Parametry odbočovacích oblouků jsou obsaženy v závazné ČSN 73 6102.“*

[22] Ačkoliv krajský soud vznesenou žalobní námitku vypořádal stručně, z odůvodnění rozsudku krajského soudu v odst. 22 plyne, že hodnocení problematiky bylo provedeno autorizovanou osobou a stěžovatelka nepředložila, ani nenavrhla důkazy, ze kterých by bylo možno usuzovat na nesprávnost zakreslení vlečných křivek v projektové dokumentaci. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatelka v žalobě v obecnosti poukázala na závaznou normu ČSN 73 6102 a § 12 odst. 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, ale z její argumentace neplyne, v čem *konkrétně* má nesprávnost zakreslení vlečných křivek v projektové

dokumentaci spočívat. Za této situace je možné akceptovat i relativně stručné vypořádání této námitky krajským soudem, který se ztotožnil s vypořádáním námitky vlečných křivek při průjezdu křižovatky tak, jak byla odůvodněna v rozhodnutí žalovaného, na které poukázal. Krajský soud nadto správně upozornil, že se nejedná o novou křižovatku ani o změnu té stávající.

[23] Pokud jde o stěžovatelkou namítané obtížné míjení autobusů a nákladních vozidel zákazníků stěžovatelky, krajský soud konstatoval, že za současného stavu v téže křižovatce totožných parametrů musí nevyhnutelně docházet i k míjení nákladních vozidel s jinými nákladními vozidly a ze spisového materiálu problematičnost současného stavu nevyplývá. Tuto skutečnost stěžovatelka rozporuje v kasační stížnosti a jejím doplněním, v němž popisuje podle jejího názoru vzniklou problematickou situaci při užívání točny. Argumentaci krajského soudu v odst. 23 napadeného rozsudku je však nutno vztáhnout k následné argumentaci v odst. 24 tohoto rozsudku. Krajský soud v něm stěžovatelku opětovně upozornil, že samotná problematika bezpečnosti provozu v lokalitě je především předmětem územního rozhodnutí, které *není* předmětem tohoto soudního řízení. S těmito závěry Nejvyšší správní soud souhlasí. Krajský soud nadto v odst. 24 upozornil, že si žalovaný v průběhu odvolacího řízení vyžádal vyjádření Odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje ze dne 10. 1. 2018, č. j. KPRM-16567-12/ČJ-2017-1400DP, které souhlasí s dřívějšími závěry dopravního inspektorátu Územního odboru Přerov. Ve stavebním řízení je příslušným dotčeným orgánem k uplatnění stanoviska k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci právě Policie České republiky [§ 16 odst. 2 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích]. Ze stanoviska Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje se mimo jiné podává, že z hlediska bezpečnosti silničního provozu lze na méně významných pozemních komunikacích připustit, aby vjezdová část plochy vlečných křivek vozidel zasahovala do protisměrného jízdního pruhu.

VII. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému a osobám zúčastněným na řízení, jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože žalovanému a osobě zúčastněné I) v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly; osobě zúčastněné II) pak v řízení o kasační stížnosti nevznikly vůbec žádné náklady, neboť se ve věci nijak nevyjádřila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu